

Agata Kristi

Ubistvo u Orijent ekspresu

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

AGATHA CHRISTIE® POIROT® MURDER ON THE ORIENT EXPRESS®

Copyright © Agatha Christie Limited 1934.

All rights reserved.

Translation Copyright © Agatha Christie Limited 2017.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE® POIROT® and MURDER ON THE ORIENT EXPRESS® are registered trademarks of Agatha Christie Limited in Limited in the UK and/or elsewhere.

All rights reserved.

Agatha Christie®

Slučajevi Herkula Poaroa

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Za M. E. L. M.
Arpačija, 1933.

SADRŽAJ

Prvi deo – Činjenice

1. Važni putnik Taurus ekspresa	11
2. Hotel <i>Tokatlijan</i>	21
3. Poaro odbija slučaj.	30
4. Krik u noći	38
5. Zločin	42
6. Žena?	54
7. Telo	62
8. Otmica deteta Armstrongovih	72

Drugi deo – Dokazi

1. Iskaz sprovodnika spavaćih kola	79
2. Sekretarov iskaz	85
3. Iskaz ličnog sluge	90
4. Amerikankin iskaz.	96
5. Švedankin iskaz	104

6. Iskaz ruske kneginje	110
7. Iskaz grofa i grofice Andrenji.	117
8. Iskaz pukovnika Arbatnota	123
9. Iskaz gospodina Hardmena.	132
10. Italijanov iskaz	139
11. Iskaz gospođice Debenam.	143
12. Iskaz služavke Nemice	149
13. Pregled iskaza.	156
14. Dokazi s oružja	164
15. Dokazi iz prtljaga.	172

Treći deo – Herkul Poaro se naslanja i razmišlja

1. Ko od njih?	189
2. Deset pitanja	197
3. Izvesne rečite sitnice.	203
4. Masna mrlja na mađarskom pasošu	212
5. Kršteno ime kneginje Dragomirove	219
6. Drugi razgovor s pukovnikom Arbatnotom	224
7. Identitet Meri Debenam	228
8. Nova iznenađujuća otkrića	233
9. Poaro iznosi dva rešenja.	240

O autorki	255
---------------------	-----

PRVI DEO

ČINJENICE

PRVO POGLAVLJE

Važni putnik Taurus ekspresa

Bilo je pet sati jednog zimskog jutra u Siriji. Na peronu u Alepu stajao je voz u redu vožnje veličanstveno nazvan Taurus ekspres. Činila su ga kola za ručavanje s kuhinjom, spavaća kola i dva lokalna vagona.

Pored stepenika za ulazak u spavaća kola stajao je mlad francuski poručnik u raskošnoj uniformi i razgovarao s niskim mršavim čovekom umotanim do ušiju, od čijeg lica se nije videlo ništa osim ružičastog vrha nosa i krajeva uvis ufitiljenih brkova.

Bilo je ledeno, poručnik Dibosk nije naročito uživao u zadatku ispraćanja ovog istaknutog gosta, ali je muški vršio svoju dužnost. S usana su mu silazile šarmantne fraze na uglađenom francuskom. Zapravo, nije znao o čemu se radi. Čuo je govorkanja, naravno, kao i uvek u sličnim slučajevima. General – *njegov* general – bio je sve ćudljiviji i turobniji. Onda je došao ovaj civil, ovaj Belgijanac – i to čak iz Engleske, po svemu sudeći. Sledeće sedmice vladala je čudnovata napetost. Zatim su se odigrali izvesni događaji. Jedan vrlo ugledan oficir izvršio je samoubistvo, drugi je podneo ostavku

– s napetih lica strepnja se iznenada povukla, neke vojničke mere opreza su ublažene, a general – upravo general u čijoj službi je poručnik Dibosk – podmladio se za deset godina.

Dibosk je načuo delić razgovora između generala i ovog civila. „Vi ste nas spasili, *mon cher*“, rekao je general potreseno, a gusti sedi brkovi su mu podrhtavali. „Spasili ste čast francuske vojske – sprečili ste pravo krvoproliće! Kako da vam zahvalim što ste uslišili moju molbu? Prevalili ste toliki put...“

Na ovo je civil (zvao se gospodin Herkul Poaro) dao prikladan odgovor koji je obuhvatao i sledeće: „Ali zbilja, zar ja ne pamtim da ste mi jednom spasili život?“ General je pak odgovorio takođe prikladno, poričući bilo kakve zasluge za ishod tog davnog događaja, a onda su se, uz brojna spominjanja Francuske, Belgije, slave, časti i srodnih pojmova, srdačno zagrlili i razgovor se završio.

O čemu se zapravo radilo, poručnik Dibosk i dalje nije imao blagog pojma, ali dobio je zadatak da isprati gospodina Poaroa na Taurus ekspres i izvršavao ga je revnosno, kako i dolikuje mladom oficiru pred kojim je lepa karijera.

„Danas je nedelja“, rekao je poručnik Dibosk. „Sutra uveče, u ponedeljak, bićete u Istanbulu.“

Nije prvi put izneo to zapažanje. Tokom razgovora na peronu pred polazak voza ljudi se često ponavljaju.

„Tako je“, saglasio se gospodin Poaro.

„I nameravate da ostanete u tom gradu nekoliko dana, zar ne?“

„*Mais oui.*“** Nikada nisam bio u Istanbulu. Bilo bi šteta da samo prođem – *comme ça****.“ Rečito je pucnuo prstima. „Nikuda ne žurim – ostaću u Istanbulu kao turista nekoliko dana.“

* Franc.: dragi moj. (Prim. prev.)

** Franc.: Svakako. (Prim. prev.)

*** Franc.: ovako. (Prim. prev.)

„Sveta Sofija je prelepa“, rekao je poručnik Dibosk, koji je nikada nije video.

Peronom je zazviždao hladan vetar. Obojica su se stresla. Poručnik Dibosk je uspeo neopaženo da pogleda na sat. Pet do pet – još samo pet minuta!

Pomislivši da je njegov sagovornik ipak primetio taj kradomični pogled na sat, požurio je da nastavi razgovor.

„U ovo doba godine nema mnogo putnika“, rekao je i pogledao prozore spavaćih kola iznad njih.

„Tako je“, saglasio se gospodin Poaro.

„Nadajmo se samo da vas na Taurusu neće zavejati sneg!“

„Zar se to dešava?“

„Dešavalo se, da. Ne ove godine, još ne.“

„Onda možemo samo da se nadamo“, odvratio je gospodin Poaro. „Vesti o vremenu u Evropi su nepovoljne.“

„Veoma nepovoljne. Ima mnogo snega na Balkanu.“

„I u Nemačkoj, čuo sam.“

„*Eh bien**“, rekao je poručnik Dibosk užurbano jer mu se činilo da razgovor ponovo zamire. „Sutra u sedam i četrdeset uveče bićete u Konstantinopolju.“

„Tako je“, rekao je gospodin Poaro i očajnički dodao: „Kažu da je Sveta Sofija vrlo lepa.“

„Veličanstvena, verujem.“

Iznad njihovih glava razmaknula se zavesa na prozoru jednog kupea spavaćih kola i jedna devojka je pogledala napolje.

Meri Debenam je slabo spavala otkako je u četvrtak krenula iz Bagdada. Nije se valjano odmorila ni u vozu za Kirkuk, ni u pansionu u Mosulu, ni prošle noći u vozu. Sada joj je dojadilo da leži budna u pregrejanom zagušljivom kupeu, pa je ustala i pogledala napolje.

* Franc.: Dakle. (Prim. prev.)

Ovo je sigurno Alepo. Ne vidi se ništa, naravno. Samo dugački rđavo osvetljeni peron kojim se odnekud pronosi glasna prepirka na arapskom. Dva muškarca ispod njenog prozora razgovarala su na francuskom. Jedan je bio francuski oficir, a drugi sitan čovek ogromnih brkova. Bledo se osmehnula. Nikada nije videla nikoga toliko natrontanog. Napolju je svakako veoma hladno. Zbog toga ovoliko greju voz. Pokušala je da spusti prozor još niže, ali nije mogla.

Sprovodnik spavaćih kola prišao je dvojici ljudi. Voz polazi, rekao im je, i gospodin treba da se popne. Sitni čovek skinuo je šešir. Kakva jajasta glava. Uprkos sopstvenim brigama, Meri Debenam se nasmešila. Smešan čovečuljak, od onih koje je nemoguće shvatiti ozbiljno.

Poručnik Dibosk je održao oproštajni govor. Sastavio ga je unapred i sačuvao ga za poslednje trenutke. Bio je to vrlo lep i ugađen govor.

Ne želeći da zaostane za njim, gospodin Poaro je odgovorio na isti način.

„*En voiture, Monsieur**“, rekao je sprovodnik spavaćih kola.

S izrazom beskrajnog oklevanja gospodin Poaro se popeo u voz. Sprovodnik se popeo za njim. Gospodin Poaro je mahnuo. Poručnik Dibosk je salutirao. Voz je uz snažan trzaj polako krenuo napred.

„*Enfin***“, promrmljao je gospodin Poaro.

„Brrr“, stresao se poručnik Dibosk najzad shvativši koliko mu je hladno...

* * *

* Franc.: Ukrcajte se, gospodine. (Prim. prev.)

** Franc.: Najzad. (Prim. prev.)

„Voila, Monsieur.“* Sprovodnik je dramatičnim pokretom pokazao Poarou svu lepotu njegovog kupea i uredno složeni prtljag. „Gospodinovu putnu torbu stavio sam *ovde*.“

Njegova ruka ostala je rečito ispružena. Herkul Poaro mu je spustio na dlan presavijenu novčanicu.

„*Merci, Monsieur*.“** Sprovodnik je postao žustar i poslovan. „Gospodinove karte su kod mene. Zamolio bih vas da mi date i pasoš. Kako sam shvatio, gospodin će prekinuti putovanje u Istanbul?“

Gospodin Poaro je to potvrdio.

„Pretpostavljam da nema mnogo putnika?“, rekao je.

„Nema, gospodine. Imam još samo dva putnika. Oboje su Englezi. Pukovnik iz Indije i mlada dama iz Bagdada. Treba li gospodinu nešto?“

Gospodin je zatražio malu bocu mineralne vode.

Pet sati ujutru je nezgodno vreme za ukrcavanje u voz. Do svitanja su ostala još puna dva sata. Svestan da je neispavan i da je uspešno obavio vrlo osetljiv zadatak, gospodin Poaro se sklopčao u ugao i zaspao.

Probudio se u pola deset i krenuo ka vagon-restoranu u potrazi za vrelom kafom.

U vagon-restoranu bila je samo jedna dama, očigledno mlada Engleskinja koju je sprovodnik spomenuo. Bila je visoka, vitka i tamnokosa, imala je možda dvadeset osam godina. Jela je opušteno i delotvorno, jednako tako je zatražila od konobara da joj donese još kafe; videlo se da poznaje svet i da je iskusan putnik. Bila je u tamnoj putnoj haljini od neke tanke tkanine vrlo pogodne za pregrevani voz.

* Franc.: Izvolite, gospodine. (Prim. prev.)

** Franc.: Hvala, gospodine. (Prim. prev.)

Nemajući pametnijeg posla, gospodin Herkul Poaro se zabavljao neopaženo je posmatrajući.

Ona pripada, zaključio je, onoj vrsti devojaka koje savršeno lako umeju da se staraju o sebi gde god da se nađu. Držala se trezveno i delotvorno. Dopali su mu se stroga pravilnost njenih crta lica i prefinjeno bledilo. Svidele su mu se njena sjajna crna kosa očešljana u uredne talase i njene sive oči, spokojne i hladnokrvne. No, procenio je, malo je previše delotvorna da bi je on proglasio za *jolie femme**.

Posle nekog vremena u vagon-restoran ušao je još neko. Bio je to visok muškarac star između četrdeset i pedeset godina, vitak, preplanuo, kose prošarane srebrom na slepoočnicama.

„Pukovnik iz Indije“, rekao je Poaro za sebe.

Pridošlica se lako naklonio devojci.

„Dobro jutro, gospođice Debenam.“

„Dobro jutro, pukovniče Arbatnote.“

Pukovnik je stajao s rukom na naslonu stolice preko puta gospođice Debenam.

„Mogu li?“, upitao je.

„Naravno, samo izvolite.“

„Znate, ljudi za doručkom često nisu baš raspoloženi za ćaskanje.“

„Nadam se da je tako, ali ja ne ujedam.“

Pukovnik je seo.

„Momče“, pozvao je odsečno.

Naručio je omlet i kafu.

Na trenutak je pogledao Herkula Poaroa, a onda je ravno-dušno skrenuo pogled. Savršeno svestan kako radi engleski

* Franc.: lepotica. (Prim. prev.)

um, Poaro je znao da je pukovnik samom sebi rekao: „Ovo je samo neki prokleti stranac.“

U skladu sa svojom narodnošću, dvoje Engleza nisu mnogo govorili. Razmenili su nekoliko kratkih primedbi, a zatim je devojka ustala i vratila se u svoj kupe.

Njih dvoje su za ručkom ponovo sedeli za istim stolom i uopšte nisu obraćali pažnju na trećeg saputnika. Razgovarali su živahnije nego za doručkom. Pukovnik je govorio o Pandžabu i povremeno postavljao pitanja mladoj dami o Bagdadu, gde je ona, kako je spomenula, radila kao guvernant. U razgovoru su utvrdili da imaju zajedničke prijatelje, pa su se odmah otkrivali. Razgovarali su o starom Tomiju Ovom i Džeriju Onom. Pukovnik ju je upitao da li putuje pravo za Englesku ili će sići u Istanbulu.

„Ne, idem pravo kući.“

„Baš šteta, zar ne?“

„Putovala sam istim ovim vozom pre dve godine i tada sam provela tri dana u Istanbulu.“

„Ah, shvatam. U tom slučaju mogu reći da mi je drago što idete do kraja, pošto idem i ja.“

Nezgrapno se naklonio i lako porumeneo.

„Naš pukovnik je osetljiv“, pomislio je vedro Herkul Poaro. „Vozovi su opasni koliko i plovidba brodom.“

Gospođica Debenam je spokojno, ali pomalo uzdržano rekla da joj je drago zbog toga.

Pukovnik ju je, zapazio je Herkul Poaro, otpratio do njenog kupea. Nešto kasnije voz je prolazio kroz divne krajolike Taurusa. Dok su gledali Kilikijska vrata stojeći u hodniku jedno uz drugo, devojka je iznenada uzdahnula. Poaro je stajao nedaleko od njih i čuo ju je kako mrmlja:

„Tako je lepo. Volela bih... volela bih...“

„Da?“

„Volela bih da mogu da uživam u ovome!“

Arbatnot nije odgovorio, samo je malo čvršće i turobni-
je stegnulo zube.

„Toliko bih voleo da si van svega ovoga“, rekao je.

„Ćuti, molim te. Ćuti.“

„Oh! Sve je u redu.“ Pogledao je prema Poarou, pomalo
ozlojeđeno. Onda je nastavio. „Ali ne sviđa mi se što si guver-
nanta – što moraš da trpiš majke tiranke i njihovu nevaspi-
tanu derlad.“

Nasmejala se s tračkom neobuzdanosti.

„Grešiš, veruj mi. Priče o ugnjetavanim guvernantama
su samo mit. Uveravam te, zapravo se roditelji plaše da ću
ja *njih* zlostavljati.“

Ućutali su; Arbatnot se možda stideo svog izliva.

„Ovo je vrlo neobična mala komedija“, pomislio je Poaro.
Kasnije će se setiti te misli.

Te noći oko pola dvanaest stigli su u Konju. Dvoje Engle-
za izašli su da protegnu noge; šetali su tamo-amo po snegom
pokrivenom peronu.

Gospodin Poaro se zadovoljio time da kroz prozor posma-
tra stanični metež. No posle desetak minuta pomislio je da bi
malo svežeg vazduha moglo da mu prija. Brižljivo se pripre-
mio za izlazak, obukao je nekoliko kaputa, uvio se u nekoli-
ko šalova, a uredne cipele zaštitio je kaljačama. Tako odeven
oprezno je sišao na peron. Koraćao je duž perona i stigao
ispred lokomotive.

Glasovi koje je čuo rekli su mu ko su dve nejasne prilike
u senci teretnog vagona. Govorio je Arbatnot.

„Meri...“

Devojka ga je prekinula. „Ne sada. Ne sada. Kasnije, kad
se završi. Kada ostane iza nas – *tada*...“

Poaro se neupadljivo okrenuo. Zamislio se.

Jedva je prepoznao spokojni delotvorni glas gospođice Debenam...

„Zanimljivo“, rekao je sebi.

Sutradan se zapitao da se nisu možda posvađali. Jedva su govorili jedno s drugim. Devojka je, činilo mu se, izgledala uznemireno. Imala je tamne podočnjake.

Oko pola tri po podne voz se zaustavio. Glave su provirile kroz prozore. Grupica ljudi okupila se uz prugu, gledala i pokazivala nešto ispod vagona.

Poaro se nagnuo kroz prozor i oslovio užurbanog sprovednika spavaćih kola. Sprovednik mu je odgovorio, a Poaro se povukao, okrenuo i gotovo sudario s Meri Debenam, koja je stajala tik iza njega.

„Šta je bilo?“, upitala ga je prilično zadihano na francuskom. „Zašto smo stali?“

„Sitnica, gospođice. Nešto se zapalilo ispod vagon-restorana. Ništa ozbiljno, ugašeno je. Sada popravljaju oštećenje. Nema nikakve opasnosti, uveravam vas.“

Ona je naglo odmahнула rukom kao da pomisao na opasnost odbacuje kao potpuno nevažnu.

„Da, da, to shvatam, ali *vreme!*“

„Vreme?“

„Da, zbog ovoga ćemo kasniti.“

„Moguće, da“, saglasio se Poaro.

„Ali mi ne smemo da zakasnimo! Voz treba da stigne u pet do sedam, a onda valja preći Bosfor i na drugoj obali uhvatiti Simplon ekspres koji polazi u devet. Ako bude sat-dva kašnjenja, propustićemo taj voz.“

„Da, možda“, priznao je Poaro. Zainteresovano ju je pogledao. Ruka kojom se držala za prozor nije bila potpuno mirna, usne su joj takođe podrhtavale.

„Da li vam je to veoma važno, gospođice?“, upitao ju je.

„Da. Da, važno mi je. Ja... ja moram da stignem na taj voz.“

Okrenula se od njega i pošla niz hodnik do pukovnika Arbatnota.

No strepela je bez potrebe. Deset minuta kasnije voz je ponovo krenuo. Stigao je na stanicu Hajdarpaša sa svega pet minuta zakašnjenja jer je nadoknadio izgubljeno vreme u vožnji.

Bosfor je bio nemiran i gospodin Poaro nije uživao u plovidbi. Na brodu se odvojio od svojih saputnika i više ih nije video.

Kad su pristali kod mosta Galata, odvezao se pravo u hotel *Tokatlijan*.

DRUGO POGLAVLJE

Hotel Tokatljan

Herkul Poaro je u hotelu zatražio sobu s kupatilom. Onda je upitao recepcionera ima li pošte za njega.

Čekala su ga tri pisma i jedan telegram. Videvši telegram, lako je podigao obrve. Nije ga očekivao.

Otvorio ga je uredno i bez žurbe kao i obično. Odštampane reči jasno su se isticale.

„Razvoj događaja u slučaju Kesner nastupio iznenada. Molim vratite se odmah.“

„Voilà ce qui est embêtant“,* promrmaljao je Poaro ojađeno. Pogledao je na zidni sat.

„Moraću da nastavim putovanje večeras“, rekao je recepcioneru. „Kada polazi Simplon Orijent ekspres?“

„U devet sati, gospodine.“

„Možete li da mi rezervišete spavaća kola?“

„Naravno, gospodine. U ovo doba godine ne bi trebalo da bude teškoća. Vozovi su gotovo prazni. Prvu ili drugu klasu?“

„Prvu.“

* Franc.: Ovo mi uopšte nije trebalo. (Prim. prev.)

„*Très bien, Monsieur.** Dokle putujete?“

„Do Londona.“

„*Bien, Monsieur.* Uzeću vam kartu do Londona i rezervisaću vam smeštaj u spavaćim kolima od Istanbula do Kalea.“

Poaro je ponovo pogledao na sat. Bilo je deset minuta do osam.

„Imam li vremena da večeram?“

„Kako da ne, gospodine.“

Mali Belgijanac je klimnuo glavom. Otkazao je sobu i kroz predvorje otišao u restoran.

Dok je govorio porudžbinu konobaru, nečija ruka spustila mu se na rame.

„Ah, *mon vieux***“, kakvo prijatno iznenađenje“, rekao je glas iza njega.

Bio je to nizak gojazan postariji čovek četkaste frizure. Oduševljeno se smešio.

Poaro je skočio na noge.

„Gospodine Buk.“

„Gospodine Poaro.“

Gospodin Buk bio je Belgijanac, član odbora direktora Međunarodnog društva za spavaća kola i davnašnji prijatelj bivše zvezde belgijske policije.

„Zatekli ste se daleko od kuće, *mon cher*“, rekao je gospodin Buk.

„Imao sam posla u Siriji.“

„Ah! A vraćate se kući – kada?“

„Noćas.“

„Sjajno! I ja. Tačnije, ja idem do Lozane, gde imam nekog posla. Putujete Simplon Orijentom, pretpostavljam?“

* Franc.: U redu, gospodine. (Prim. prev.)

** Franc.: stari moj. (Prim. prev.)

„Da. Upravo sam zatražio da mi rezervišu spavaća kola. Nameravao sam da ostanem ovde nekoliko dana, ali dobio sam telegram u kom me pozivaju da se hitno vratim u London po važnom poslu.“

„Ah!“, uzdahnuo je gospodin Buk. „*Les affaires – les affaires!** Ali vi – vi ste sada na vrhuncu slave, *mon vieux*.“

„Imao sam izvesnog uspeha, pretpostavljam.“ Herkul Poaro je pokušao da bude skroman, ali očigledno bezuspešno.

Buk se nasmejao.

„Videćemo se kasnije“, rekao je.

Herkul Poaro se posvetio tome da ne umoči brkove u supu.

Pošto je obavio taj teški zadatak, pogledao je oko sebe čekajući sledeće jelo. U restoranu je bila svega šačica gostiju, a od te šačice Poaroa su zanimala samo dvojica.

Sedeli su za stolom nedaleko od njega. Mlađi je bio privlačan čovek od tridesetak godina, očigledno Amerikanac, no pažnju malog detektiva nije privukao on, nego njegov sagovornik.

Imao je između šezdeset i sedamdeset godina, a s male udaljenosti delovao je filantropski bezlično. Proćelav, ispupčenog čela, s osmehom koji je otkrivao veoma bele veštačke zube, naprosto je zračio dobroćudnošću. Taj utisak narušavale su samo oči – sitne, duboko usađene i lukave. No to nije bilo sve. Kada je, rekavši nešto svom mladom sagovorniku, pogledao po sali, pogled mu se na trenutak zaustavio na Belgijancu i u očima su mu blesnuli čudnovato zlo i neprirodna napetost.

Onda je ustao.

„Plati račun, Hektore“, rekao je.

* Franc.: Poslovi, poslovi! (Prim. prev.)

Glas mu je bio pomalo hrapav, zvučao je neobično tiho i opasno.

Kad se Poaro pridružio svom prijatelju u predvorju, ona dvojica upravo su izlazili iz hotela. Sa sprata im je stigao prtljag, a mladić je sve nadgledao. Onda je otvorio staklena vrata i rekao:

„Sve je spremno, gospodine Račete.“

Stariji je nešto progundao i izašao.

„*Eh bien*“, rekao je Poaro, „šta mislite o ovoj dvojici?“

„Oni su Amerikanci“, odgovorio je gospodin Buk.

„Naravno da su Amerikanci. Zanima me šta mislite o njihovim ličnostima.“

„Mladić deluje sasvim prijatno.“

„A stariji?“

„Iskreno rečeno, dragi moj, ne dopada mi se. Ostavio je na mene vrlo neprijatan utisak. A šta vi kažete?“

Herkul Poaro je malo razmislio.

„Kad je prošao pored mene u restoranu“, rekao je najzad, „imao sam neobičan utisak. Kao da je prošla neka divlja životinja, neka zver, ali istinski krvoločna, shvatate?“

„Pa ipak, izgleda sasvim pristojno.“

„*Précisément!** Telo – kavez – potpuno je pristojno, ali kroz rešetke gleda divlja zver.“

„Vrlo ste maštoviti, *mon vieux*“, rekao je gospodin Buk.

„Možda, ali ne mogu da se oslobodim utiska da je pored mene prošlo neko zlo.“

„Taj uvaženi Amerikanac?“

„Taj uvaženi Amerikanac.“

„Pa“, odvratio je gospodin Buk veselo, „možda ste u pravu. Ima mnogo zla na svetu.“

* Franc.: Upravo tako! (Prim. prev.)